

en Eiendommelighed for det danſke Folk, at det er roligt og beſindigt. Det danſke Folk er ikke vildt og fremſufende. Det lader ſig ikke let henrive af en ſiebliffelig Stemning. Den danſke Bonde er jo i det Hele taget konſervativ; han gaar i Almindelighed ikke ind paa noget Ny, forinden han forſigtig har prøvet det, hvilket jeg anſer for at være en god Egenſkab i det Hele taget, ligesom jeg ogsaa anſer det for at være en Borgen for, at man ikke behøver at være bange for, at man ſkal gaa for raſt frem. Kan man derfor i det Hele taget komme ind paa at viſe den almindelige Valgret Tillid, ja, ſaa er jeg overbevist om, at det er aldeles ſikkert, naar jeg ſiger, at denne Tillid tilbviſe ikke vil blive beſkjæmmet. Til Slutning vil jeg minde om en Sætning, ſom blev udtalt her i Thinget under Finantslovens 1ſte Behandling fra et æret Medlem paa den anden Side af Salen, og ſom lød ſaaledes: „Landſthinget vil Fred,“ ja, Gud give, det for Alvor var ſandt, at Landſthinget vilde Fred, ſaa vare vi paa gode Veie. Jeg ſkal ikke opholde mig ved det, at et i mine Dine fortrinligt Stattelovforſlag blev ſtandſet ved enmotiberet Dagsorden, og det, at Toldlovsforſlaget blev ſtandſet, og det, at en god og, ſom man ſelv erkjendte, brugelig og fredelig Finantslov blev henviſt til Udvalg, jeg ſkal ikke opholde mig ved, at dette for mig ikke synes at tyde paa, at man vil Fred, jeg vil kun ſige, at, naar man nu vedtager den Adreſſe, her foreligger idag, ſaa synes det mig at være klart, at det ikke betyder Fred. Thi det betyder, at man ikke ønsker nogen Forandring i den nuværende Regjering; det betyder, at vi atter ſkulle møde den nuværende Regjering til Eſteraaret; med andre Ord: Stillingen bliver uforandret, man vil ikke, at der ſkal gøres Noget, for at der kunde blive Mulighed for at opnaa at komme bort fra det, jeg paapegede ſom en Hovedmangel, nemlig Mangel paa et Tillidsforhold mellem Folkerepræſentationen og Regjeringen. Det var blot det, jeg vilde bemærke til det, der allerede før er lagt.

Maten: Den ærede ſidſte Taler begyndte med at tale om Folkevillien og henviſte til, at den bevidſte Folkevillie — det antager jeg er det ſamme Udtryk for det, man ellers har kaldt den bevidſte Folkemagt — ſkulde have ſaadan en ſtor Betydning, og han citerede i den Anledning et Ord af en ſtor Mand, ſom ganſke viſt har ſagt mange Sandheder, og deriblandt kan vel ogsaa det regnes. Jeg kan alſaa forſaa vidt være enig med den ſidſte ærede Taler; men

Spørgsmaalet bliver ſaa blot: Hvori finder denne Folkevillie ſit rette forfatningsmæſſige Udtryk? Er det den Tale, man hører paa Gader og Stræder, i Forſamlinger oſv., ſom er det rette, forfatningsmæſſige Udtryk for denne Folkevillie? Nei! Det forekommer mig, at, naar Grundloven har anordnet en Repræſentation, ſaa er det deri, denne Folkevillie ſkal finde ſit Udtryk, og naar ſamme Grundlov har delt Repræſentationen i to Afdelinger, ſom den har ſtillet forfatningsmæſſig lige, iøvrigt hver med ſine Særretigheder, ſaa forekommer det mig, at man maa tage den ſamlende Repræſentation i Betragtning og forſt derigjennem finde et Udtryk for Folkevillien, og det forekommer mig, at det er urigtigt, naar det ærede Medlem ſaa nøies med at tage det ene Thing med. Det ærede Medlem brugte det Udtryk: Folkerepræſentation, og det viſte ſig ogsaa ganſke rigtigt, at derved ſigtede det ærede Medlem til det folkevalgte Thing og ſagde, at der ikke var taget tilſtrækkeligt Hensyn til dettes Dufter. Det forekommer mig egentlig, at det ærede Medlem derved fuldt ud har godkjendt den Theori, ſom dette Thing til alle Tider har modſat ſig og — ſom jeg antager — ogsaa vil modſætte ſig, at kun den ene Afdeling af Repræſentationen betragtes ſom Folkerepræſentation, at kun Flertallet i den betragtes ſom det, der kan erkjendes for et Udtryk for Folkets Billie, og at der i det Hele taget, hvor der er Spørgsmaal om, hvad der er Folkets Billie, kun ſkal tages Hensyn til det. Det er denne Theori, ſom vi i ſin Tid i 1873 have bekæmpet, og det forekommer mig, at netop det ærede Medlems Udtalelſe viſer, i hvor høi Grad den endnu træder frem, ſaaledes at det er forklarligt, at Tilſtanden ikke i Realiteten er anderledes, end den den Gang har været, og at denne Betragtning er den, der egentlig ligger paa Bunden af det Hele, og ſom egentlig er Grunden til hele vor Ulykke. Saa fremhæve det ærede Medlem, at Folkethinget er blevet opløſt adſtillige Gange, og fremhævede ogsaa, at denne Regjering havde opløſt det 4 Gange; der var ikke taget noget Hensyn til detſ Duſte. Det er en Betragtning, der er ogsaa blevet fremhævet af 1ſte ærede Landſtingsmand for 11te Kreds (Termanſen), at der ikke var taget noget Hensyn til diſſe Oploſninger. Jeg maa dog i den Anledning tillade mig at minde om, hvorvidt haade Regjeringen og dette Thing gif i Henſeende til Eſtergivenhed med Hensyn til den Finantslov, der blev vedtagen. Det forekommer mig dog, at man maa have en kort Grindring, naar man ganſke har glemt, at med Hensyn til de Stridspunkter, ſom den gang forelaa, blev der viſt Eſtergivenhed i